

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr.40

din 26 ianuarie 2016

Cu adresa nr., Inspecția Judiciară a înaintat Consiliului Superior al Magistraturii raportul prin care s-a dispus sesizarea Secției pentru judecători, pentru a stabili dacă doamnele judecător V. C. din cadrul Curții de Apel și G. B. din cadrul Tribunalului, au încălcat dispozițiile art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005.

Analizând lucrarea nr. și văzând înscrisurile atașate, Secția pentru judecători reține următoarele:

Prin procesul verbal din data de 2.10.2015, înregistrat la Inspecția Judiciară – Direcția de inspecție judiciară pentru judecători la data de 6.10.2015, în temeiul art.38 alin.1 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție, inspectorul judiciar a dispus sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, cu privire la posibila încălcare, de către doamnele judecător V. C. și B. G. a prevederilor art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Sesizarea din oficiu a avut la bază afirmațiile din cadrul unei dezbatări organizate de FACIAS, la care au fost prezenți parlamentari, reprezentanți ai presei și ai unor ONG-uri, făcute de doamna judecător V. C., afirmații ce au constituit ulterior obiectul unor

articole în presă. Astfel, în publicația on-line, a apărut articolul intitulat “ Declarație bombă – Judecătoarea V. C., președintele de onoare al AMR, dezvăluie că majoritatea magistraților aflați în câmpul tactic al SRI au semnat angajamente, sub riscul sancțiunii că vor soluționa dosare pe documente secrete la care nici inculpatul, nici avocatul nu au acces”, iar ulterior, la data de 7.07.2015, în cadrul emisiunii, pe postul TV, sub genericul „ Acuzații extrem de grave ale unui judecător consacrat”, emisiune redată de Agerpres Monitorizare de Presă, doamnele judecător V. C. și G. B., au răspuns unor întrebări referitoare la angajamentele de confidențialitate semnate de judecători, cu privire la faptul că acestea ar încălca dreptul la un proces echitabil.

În data de 8.07.2015, în publicația, au fost redade declarațiile doamnei judecător V. C., în cadrul articolului intitulat „C. lansează o fumigenă: informațiile secrete din dosare”.

În cauză s-a apreciat că, date fiind dispozițiile prevăzute art. 39 din Regulamentul privind efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1027/2012, precum și specificul lucrării , nu sunt necesare verificări directe, respectiv nu este necesară ascultarea doamnelor judecător, poziția acestora fiind pe larg exprimată în cadrul punctelor de vedere înaintate Inspecției Judiciare, la data de 6, respectiv 11.11.2015.

Dat fiind că în cauză, cu excepția articolelor de presă care au fost aduse la cunoștința doamnelor judecător și a lucrării înregistrate la Inspecția Judiciară sub nr....., în cadrul căreia, de asemenea, doamnele judecător și-au exprimat punctele de vedere, nu au fost administrate alte probatorii, la data de 4.01.2016 s-a constatat finalizarea verificărilor prealabile, fiind întocmit în acest sens un proces verbal.

Prin raportul întocmit, Inspecția Judiciară a dispus sesizarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru a stabili dacă, în cauză, doamnele judecător V. C. din cadrul Curții de Apel..... și G. B. din cadrul Tribunalului, au încălcat dispozițiile art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 28/24.08.2005.

Secția pentru judecători apreciază că doamnele judecător V. C. din cadrul Curții de Apel și G. B. din cadrul Tribunalului, nu au încălcat dispozițiile

art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005, având în vedere următoarele argumente:

Standardele de conduită aplicabile magistraților - judecători și procurori- reies din valorile justiției, bazate pe dreptate și echitate. Acest lucru cere magistratului un comportament de mare responsabilitate atât față de sine însuși, față de părți, dar și de întreaga societate.

Deontologia magistratului se bazează pe valorile pe care acesta trebuie să le aibă la bază în activitatea sa profesională.

Principiile de la Bangalore conțin prevederi detaliate privind integritatea, decența și corectitudinea judecătorului, în sensul că acesta, *în tot ceea ce face, este obligat să evite orice atitudine necorespunzătoare sau impresia unei atitudini necorespunzătoare.*

Potrivit dispozițiilor art.90 alin. (2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, *„relațiile judecătorilor și procurorilor la locul de muncă și în societate se bazează pe respect și bună-credință”.*

Potrivit art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor dispune că *„Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor.”*

Pentru a putea reține o încălcare a normelor deontologice menționate se impune a fi analizate dispozițiilor legale care reglementează dreptul la liberă exprimare, dar și aspectele referitoare la obligația de rezervă ce incumbă judecătorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Constituția României, *„libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, scris, imagini, sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”,* însă, potrivit alin. (6) al articolului menționat, *“libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.*

Aceleași limitări ale dreptului fundamental al libertății de exprimare sunt prevăzute

de art. 10 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia, acest drept poate fi supus unor restrângeri determinate, printre altele, și de necesitatea protejării reputației sau drepturilor altei persoane.

Deși dreptul la liberă exprimare este garantat atât constituțional, cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o persoană care îndeplinește o funcție publică, a acceptat anumite restricții ale exercițiului libertății de exprimare, restricții care sunt inerente însăși acestei funcții (Hotărârea CEDO din 3 mai 1988 dată în cauza *Morissens contra Belgia*).

La Norma 4 din cadrul Principiilor de la Bangalore cu privire la conduita judiciară (2002) sunt prevăzute următoarele recomandări: „4.2. Fiind conștient că se află permanent în vizorul ochiului public, Judecătorul (judecătorea) trebuie să accepte, de bunăvoie și fără constrângeri, anumite renunțări care, cetățeanului de rând i-ar părea o povară. Chiar și în viața particulară, judecătorul (judecătorea) se va comporta astfel încât să nu impieteze asupra demnității funcției sale. (...) 4.6. Judecătorul (judecătorea), ca orice alt cetățean, are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea convingerilor, libertatea de asociere, de a forma grupuri, dar, își va exercita aceste drepturi în așa fel încât să nu prejudicieze demnitatea funcției judecătorești sau imparțialitatea și independența puterii judecătorești”.

Una dintre restricțiile libertății de exprimare a magistraților este prevăzută de art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328/24.08.2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit căruia, „Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Raportat la probele administrate, Secția pentru judecători reține următoarea situație de fapt:

1. În cadrul unei dezbateri organizate de FACIAS având ca temă „Prezumpția de nevinovăție” la care au fost prezenți parlamentari, reprezentanți ai presei și a unor ONG-uri, doamna judecător V. C. a afirmat că în cauzele penale în care există

documente secrete provenite de la serviciile de informații, magistrații care le soluționează au fost obligați să semneze *angajamente secrete*, potrivit cărora vor judeca pe baza documentelor clasificate, cu obligația de a nu le arăta inculpaților și nici avocaților acestora. Aceste declarații au fost preluate în mass-media, respectiv în cuprinsul articolului apărut în publicația on-line, intitulat “ *Declarație bombă – Judecătoarea V. C., președintele de onoare al AMR dezvăluie că majoritatea magistraților aflați în câmpul tactic al SRI au semnat angajamente, sub riscul sancțiunii că vor soluționa dosare pe documente secrete la care nici inculpatul, nici avocatul nu au acces*”.

În cuprinsul acestui articol s-a arătat că doamna judecător a fost foarte categorică, precizând că: „angajamentele s-au semnat. Toată magistratura română...sunt puțini care n-au semnat”. De asemenea, s-a mai menționat că această declarație a doamnei V.C., judecător în cadrul Secției a II-a Penală a Curții de Apel, scoate la iveală faptul că prin asemenea metode, dreptul la apărare este încălcat flagrant în România, câtă vreme există situații în care verdictele de condamnare se iau pe probe la care apărarea și acuzații nu au acces. În acest context, se susține că această situație este de neconceput într-o societate democratică, „dar că se coroborează cu declarația generalului SRI D. D., care a recunoscut public că SRI își păstrează interesul în cauzele penale și îi urmărește pe magistrați până la soluționarea definitivă a dosarelor”.

Articolul redă, în citat, declarația doamnei judecător V. C. potrivit căreia: “Legea siguranței naționale s-a promulgat recent și a prevăzut, sub sancțiune disciplinară... s-a introdus o litera (n.n. - Legea 255/2013 prin art. 51 a modificat art. 7 alin 4 si 5 din Legea 182/2002 și s-a dat HCSM nr. 140/6.02.2014), în care obliga, sub supravegherea unui director de securitate, a unui ofițer de securitate care poate să mă verifice ce masuri iau în dosar, să îmi iau angajamente cu privire la instrumentarea anumitor documente care sunt în dosar. Adică ce presupune? **Că eu dacă am într-un dosar anumite documente, pot să am acces la ele numai eu, să-mi formez o opinie, nici inculpatul, nici avocatul nu au acces la aceste documente și eu pot să judec dosarul și sub influența acestor documente la care ceilalți nu au voie.** Dacă eu încalc, lucru pe care l-am făcut o dată, și pun la dispoziție și avocatului și inculpatului, sunt sustenabilă (susceptibilă – n.r) de sancțiune. La ce a dus acest lucru?

Angajamentele s-au semnat. Toată magistratura română... sunt puțini care n-au semnat.”

Doamna judecător V. C. a formulat un punct de vedere arătând, în esență, că nu a făcut o afirmație potrivit căreia magistrații semnează documente secrete și nici că aceștia judecă pe baza unor documente asupra cărora există obligația de a nu le arăta inculpaților și avocaților acestora. De asemenea, nu a făcut nici afirmația potrivit căreia „angajamentele de confidențialitate semnate de judecători încalcă dreptul la un proces echitabil”.

Doamna judecător a mai susținut că în cadrul întâlnirii la care a participat au fost abordate și alte subiecte legate de prezumția de nevinovăție, practica neunitară, răspunderea materială a magistraților, iar pe fondul acestor discuții, dumneaei a amintit parlamentarilor prezenți, că nu de puține ori magistrații au făcut amendamente sau propuneri la proiecte de lege neavenite, între care a menționat extrapolarea aplicării Legii nr.51/1991, a informațiilor clasificate în activitatea de judecată și efectele acestora: obligația judecătorului care instrumentează dosare conținând documente cu informații clasificate de a semna un angajament în fața unui ofițer de securitate sau funcționar de securitate, existența unei astfel de persoane care are acces la dosar (care nu are nicio calitate din perspectiva Codului de procedură penală), lipsa de acces a părții/inculpatului și avocatului la documentele din dosar care conțin informații clasificate, ceea ce pune probleme privind exercitarea dreptului la apărare.

Doamna judecător V. C. a susținut că în toată intervenția sa, făcută în scopul apărării statutului magistraților, s-a referit strict la activitatea sa, nu la instanțe sau puterea judecătorească, în ansamblul său.

Mai mult, la aceste dezbateri a reprezentat Asociația Magistraților din România care, potrivit Statutului său, are dreptul să-și expună punctul de vedere cu privire la probleme privind legislația, activitatea judecătorească și modul de exercitare a profesiei.

A mai arătat doamna judecător că afirmațiile făcute beneficiază de protecția prevederilor art.10 din CEDO, instanța europeană statuând că opiniile care se referă la funcționarea sistemului judiciar, legislație, reprezintă chestiuni de interes public.

2. În cadrul emisiunii ..., pe postul TV, sub genericul „Acuzații extrem de grave ale unui judecător consacrat”, emisiune redată de Agerpres Monitorizare de Presă, doamnele judecător V. C. și G. B., au răspuns unor întrebări referitoare la angajamentele de confidențialitate semnate de judecători, la faptul că acestea ar încălca dreptul la un proces echitabil.

În cadrul acestui interviu, doamna judecător V. C. a arătat că inculpatul trebuie să aibă cunoștință de tot ce i se aduce ca probă care îi vizează interesele sau libertatea.

Doamna judecător G. B. și-a exprimat opinia în legătură cu faptul că C.S.M a susținut semnarea acestor documente de confidențialitate, arătând că impune judecătorilor semnarea de angajamente ca angajații SRI, acest lucru nefiind corect față de cei care vin în fața instanței și care trebuie să știe că judecătorul poate să se uite în dosar fără să aibă angajamente semnate cu cineva.

De asemenea, doamna judecător B. și-a exprimat nemulțumirea referitor la faptul că se cer judecătorilor tot felul de formalități peste lege „de nepermis ca tu să poți să soluționezi o cauză. Oamenii sunt împiedicați să aibă dreptul la un proces echitabil. ...poate există bănuiala și atât de multă lume vorbește, s-a vorbit de la cel mai înalt nivel, fostul președinte a vorbit despre implicarea serviciilor în sistem”.

Referitor la aceste afirmații, doamna judecător G. B. a arătat că acestea au reprezentat un răspuns asupra unei probleme de interes general: respectarea dreptului oricărei persoane la un proces echitabil.

A susținut că poziția din cadrul emisiunii din 7.07.2015 a fost exprimată în calitate de președinte al Asociației Magistraților din România, calitate în care s-a exprimat împotriva semnării de către magistrați, a angajamentelor scrise de păstrare a secretului de stat și a secretului de serviciu, obligație introdusă prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.140/6.02.2014.

Afirmațiile făcute trebuie examinate, arată doamna judecător, în lumina prevederilor constituționale, dar mai ales a Convenției Europene a Drepturilor Omului. CEDO reamintește de fiecare dată că, prin intermediul dreptului prevăzut de art.10, se protejează nu numai esența ideilor și a informațiilor exprimate dar și forma pe care

acestea o iau din perspectiva dreptului publicului de a fi informat asupra aspectelor care se referă la funcționarea puterii judiciare (cauza Schopfer v. Suisse din 20.05.1998).

S-a mai arătat că a existat în ultimii ani o tendință a înregimentării magistraților într-un sistem al organelor statului, în care serviciile de informații au competențe și atribuții de control sporite, inclusiv în domeniul administrării justiției. Examinând conținutul Anexei nr.1 la Hotărârea nr.140/2014 a Plenului C.S.M., se constată existența unei identități între acest model de angajament și modelul angajamentului de confidențialitate prevăzut de anexa 3 din HG nr.585/2002, semnat de persoanele cărora le sunt eliberate certificate de securitate sau autorizații de acces, existând astfel identitate mai ales în ceea ce privește esența formulei de angajare a păstrării secretului de stat și de serviciu.

Asociația Magistraților din România a înțeles să conteste hotărârea mai sus menționată, întrucât condiționează actul de justiție de obținerea/îndeplinirea de către un magistrat a unor formalități ce sunt în măsură să ridice îndoieli cu privire la independența și imparțialitatea sa, în condițiile în care Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și Legea nr.176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, reglementează în mod expres care sunt declarațiile pe care magistrații sunt obligați să le semneze.

În Legea nr.182/2002 nu se stabilește obligația judecătorilor și procurorilor de a semna un angajament de păstrare a secretului de stat sau de serviciu, existând oricum un cadru generos care obligă magistrații, sub sancțiunea angajării răspunderii penale, la asigurarea confidențialității datelor și informațiilor clasificate de care iau cunoștință în exercitarea atribuțiilor specifice funcției.

S-a mai arătat că părțile, avocații, experții, pot avea acces la documentele clasificate numai dacă dețin certificate de securitate sau autorizație de acces și dacă argumentează principiul necesității de a cunoaște. Această ultimă mențiune, în condițiile în care necesitatea decurge din chiar obligația sa profesională, din rațiunea vocației de avocat, este o nesocotire a dreptului la apărare.

De fapt, critici asupra modificărilor aduse Legii nr.182/2002 au fost aduse în atenția opiniei publice de către doamna judecător și în anii 2013 și 2014, în calitate de judecător

și de membru al Asociației Magistraților din România, fără însă ca Inspecția să se sesizeze.

În finalul punctului de vedere doamna judecător B. și-a exprimat nemulțumirea în ceea ce privește sesizarea din oficiu, apreciind-o o formă de hărțuire și de îngrădire a libertății de exprimare.

Secția reține că în contextul dezbaterii publice organizată de FACIAS la data de 25.06.2015 având ca temă „Prezumția de nevinovăție prevăzută de art.6 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Interpretare și aplicare”, doamna judecător V. C. a fost invitată în calitate de reprezentant al Asociației Magistraților din România. Cu această ocazie s-au pus în discuție inclusiv aspecte privind legislația care ar putea afecta acest drept absolut. Referitor la situația dosarelor penale ce conțin documente ce cad sub incidența prevederilor Legii nr.182/2002, doamna judecător V. C. a afirmat că aceste dosare impun judecătorilor ce le soluționează semnarea unor angajamente.

Procedând la o analiză a susținerilor doamnei judecător V. C. din cadrul dezbaterii organizate de FACIAS, susțineri redactate în rezumat de Știrile, Secția reține că afirmațiile acesteia nu au cuprins aprecieri de ordin subiectiv referitoare la activitatea altor colegi judecători, la instanțe ori la activitatea judecătorească în ansamblul său, ci au făcut referire în mod direct la propria activitate desfășurată în calitate de judecător investit cu soluționarea cauzelor penale: *„eu dacă am într-un dosar anumite documente eu pot să am acces la ele, numai eu. Nici inculpatul nici avocatul nu au acces la aceste documente”*.

Aceste afirmații au fost reluate distorsionat în articolele de presă fără a fi prezentat întregul context în care s-au purtat discuțiile relatate, generalizând părerea personală exprimată de doamna judecător V. C. în ceea ce privește soluționarea cauzelor penale din perspectiva incidenței prevederilor Legii nr.182/2002.

Pentru a se putea reține o încălcare a normelor cuprinse în art.18 alin.(2) din Codul deontologic, este necesar a fi analizat dacă afirmațiile doamnei judecător V. C. au afectat în mod concret probitatea morală și profesională a colegilor judecători, încălcând astfel obligația de rezervă impusă magistraților.

Sub acest aspect, Secția reține că prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.140/6.023.2014, a fost aprobat Regulamentul privind accesul judecătorilor,

procurorilor și magistraților asistență ai Înaltei Curți de Casație și Justiție la informații clasificate secrete de stat și secrete de serviciu.

Prin cererea înregistrată sub nr. la Curtea de Apel Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, Asociația Magistraților din România a atacat această hotărâre solicitând, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea în tot a acestei hotărâri și a anexei .

În motivarea acestei cereri s-au arătat următoarele *„această hotărâre afectează dreptul la un proces echitabil, drept ce presupune, pe lângă dreptul unei persoane la un proces public, în fața unei instanțe independente și imparțiale și garantarea posibilității părților de a cunoaște în egală măsură conținutul înscrisurilor aflate la dosar și astfel, în baza unui alt principiu fundamental - cel al egalității de arme, de a se apăra față de acuzațiile aduse împotriva sa ori de a cunoaște toate probele care-i sunt opuse.*

Mai mult decât atât, părțile, avocații, experții și interpreții pot avea acces la documentele clasificate: „numai dacă dețin certificate de securitate pentru acces la informații clasificate sau autorizație de acces, corespunzătoare clasei, respectiv nivelului de secretizare al fiecărui dintre documentele volumului corespunzător și dacă argumentează principiul necesității de a cunoaște.” Această ultimă mențiune, respectiv cea privitoare la necesitatea argumentării necesității cunoașterii, în condițiile în care această „necesitate” decurge din chiar obligația sa profesională, din rațiunea vocației de avocat, este mai mult decât o nesocotire a dreptului la apărare, este o îngădire explicită a acestuia.

Pe de altă parte, s-a mai arătat în cererea de chemare în judecată, că potrivit prevederilor art. 11 pct. 9 din Regulamentul de acces la informații clasificate, chiar și magistratul care consultă un document cu informații clasificate, va trebui să obțină acordul scris al conducătorului instanței sau parchetului, urmând a se face mențiune despre acest aspect în cuprinsul unei fișe de consultare, care se va întocmi. S-a apreciat astfel, că se impune ca, odată ajunse la instanță, orice informații destinate soluționării unei cauze să nu mai aibă regimul de informații clasificate, indiferent de forma pe care acestea o au, întrucât doar într-o astfel de situație se pot garanta toate drepturile și libertățile cetățenilor și se vor asigura respectarea principiilor fundamentale ale dreptului.

În situația în care se hotărăște că anumite documente nu pot fi declassificate și deci nu există posibilitatea aducerii conținutului lor la cunoștința celor interesați, cu ocazia soluționării unui litigiu,

pentru a fi dezbătute în contradictoriu, se impune ca acestea să fie înlăturate din cauză. Doar așa dreptul la apărare, egalitatea armelor și desfășurarea unui proces echitabil pot fi efectiv realizate”.

Aceste aspecte au fost reluate ulterior în mass media de reprezentantele Asociației Magistraților din România, respectiv doamna judecător B. G.-președintele asociației și președintele de onoare, doamna judecător C. V..

Prin sentința civilă nr....., Curtea de Apel.... Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, a respins acțiunea formulată de Asociația Magistraților din România, ca nefondată, reținând că hotărârea Plenului CSM nr.140/2014 prin care s-a aprobat Regulamentul privind accesul judecătorilor, procurorilor și magistraților asistenți ai Î.C.C.J. la informații clasificate, secrete de stat și secrete de serviciu este legală și temeinică, fiind în acord cu dispozițiile în materie, respectiv art. 7 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, republicată cu modificările și completările ulterioare astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 255/19.07.2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual-penale.

În articolele de presă anterior amintite s-a făcut referire la posibilitatea încălcării de către magistrați a dreptului la apărare în procesele penale. Secția reține că această chestiune a fost examinată de Inspecția Judiciară în cadrul lucrării înregistrată sub nr....., concluzionându-se că, prin garanțiile oferite de Legea nr. Legii nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate precum și de H.G. 585/2002 pentru aprobarea standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, cu respectarea unor condiții expres prevăzute, instituite tocmai pentru a se asigura confidențialitatea acestor documente, la care inculpații și avocații acestora pot avea acces, este exclusă posibilitatea pronunțării unor hotărâri penale pe baza unor probe la care inculpații nu au acces.

De remarcat este faptul că declarația doamnei judecător C. V. a fost redată în presă în contextul unei alte declarații ce a produs o dezbatere mediatică intensă cu privire la implicarea serviciilor secrete în activitatea magistraților.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului nr.636/15.06.2015 s-a reținut că afirmațiile domnului general SRI D. nu sunt de natură a aduce atingere independenței sistemului judiciar.

În consecință, pornindu-se de la o afirmație a doamnei judecător V. C. privind aprecierea propriei activități în calitate de judecător ce soluționează cauze penale, raportat la respectarea prezumției de nevinovăție, în contextul unor largi dezbateri având ca temă posibila implicare a serviciilor de informații inclusiv în domeniul justiției, autorii articolelor de presă au distorsionat conținutul afirmațiilor inițiale, dându-le o altă conotație.

Referitor la afirmațiile doamnei judecător B. G., Secția reține că Asociația Magistraților din România și-a exprimat poziția cu privire la această situație, criticând obligația magistraților de a semna angajamente de păstrare a secretului de stat și a secretului de serviciu, aspect ce a făcut obiectul unor proceduri judiciare, astfel cum s-a arătat anterior .

În acest context trebuie observat că obligația de rezervă impune că magistrații trebuie să-și exprime opiniile într-o manieră prudentă, măsurată, deoarece obligația de imparțialitate de care sunt ținuți trebuie să satisfacă exigențele serviciului public căruia îi asigură funcționalitatea.

Potrivit Principiilor de la Bangalore obligația de rezervă reprezintă un comportament cvasi-ireproșabil care se așteaptă de la judecător, ce poate privi exigențele de prudență și moderație asociate cu funcția de judecător, o obligație de distanță pentru preservarea imparțialității sale și cuprinde și alte limite cu privire la acțiuni sau inacțiuni estimate ca fiind incompatibile cu funcția sa. Noțiunea de rezervă semnifică un concept unic care determină o serie importantă de așteptări atât în interiorul corpului de magistrați cât și în raport cu justițiabilii ori cu societatea privită în sens larg, iar identificarea obligației de rezervă se examinează în raport cu situația concretă dată.

Cu toate acestea, respectarea limitelor impuse de această obligație de rezervă nu poate conduce la o îngrădire necondiționată a libertății de opinie și de exprimare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, afirmând, în jurisprudența sa că „, având în vedere obligația de discreție/rezervă, se impune ca persoanele în cauză să facă cunoscute

autorității competente, aspectele ce comportă discuții pentru a se putea aprecia proporționalitatea opiniei exprimate și scopul urmărit. Participarea la o dezbatere pe probleme, inclusiv de justiție, de interes general, bazată pe afirmații factuale, nu constituie o încălcare a dispozițiilor art.10 din CEDO”.

De asemenea Curtea Europeană a recunoscut dreptul publicului de a fi informat asupra funcționării sistemului justiției, făcând referiri, în unele cauze și la Recomandarea 2013 a Comitetului de Miniștri către statele membre ale Consiliului Europei privind furnizarea de informații prin intermediul mass media cu privire la procesele penale (De Haes și Gijssels contra Belgiei).

Curtea a mai arătat că obligația de rezervă a magistraților vizează dezbaterile privind autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești, magistrații bucurându-se de libertate de exprimare inclusiv în sfera profesiei.

Analizând declarațiile făcute în spațiul public de către doamnele judecătore V. C. și G. B., Secția reține că finalitatea acestui demers a fost de a aduce în discuție necesitatea respectării principiului independenței justiției și a judecătorilor, fără vreo ingerință în soluționarea cauzelor a vreunui alt organ de stat sau a vreunei persoane.

În aprecierea modului în care doamnele judecătore au înțeles să își exprime opinia cu privire la un subiect ce ținea de independența judecătorilor trebuie avut în vedere și faptul că aceste afirmații au fost făcute în calitate de reprezentante ale unei asociații profesionale al cărei scop declarat este acela al apărării independenței judecătorilor, fără a urmări lezarea probității morale și profesionale a celorlalți judecători ce soluționează cauze penale.

Mai mult, aprecierile personale ale celor două doamne judecătore referitoare la modalitățile în care dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, ar putea fi încălcate, precum și impunerea unor obligații ce ar putea afecta independența judecătorilor ce soluționează cauze penale, s-au raportat la Hotărârea nr.140/2014 a Consiliului Superior al Magistraturii. Or, chiar dacă au fost formulate critici referitoare la această hotărâre, totuși nu se poate reține că doamnele judecătore au depășit limitele libertății de exprimare astfel cum acestea se conturează în jurisprudența CEDO.

Împrejurarea că suspiciunile exprimate de cele două doamne judecătorești au fost preluate distorsionat în materialele de presă, fiind exagerate și atribuindu-li-se conotații de natură a crea o imagine deformată sistemului de justiție din perspectiva unor implicații ale organelor de securitate în activitatea de judecată, nu pot fi imputate magistraților supuși verificării deontologice.

În contextul în care afirmațiile doamnelor judecătorești au fost făcute cu un scop legitim- acela de a apăra independența sistemului judiciar și statutul magistratului în statul de drept-și nu au vizat probitatea morală și profesională a anumitor judecătorești, percepția publică asupra imaginii corpului magistraților nu a fost afectată.

Aprecierile redată în mass-media referitoare la o posibilă încălcare a unui drept fundamental al magistratului român, nu sunt de natură a afecta probitatea morală sau profesională a acestuia, ci sunt de natură a exprima judecătorești de valoare asupra necesității adoptării unui cadru legislativ de natură a înlătura orice suspiciuni cu privire la respectarea dreptului la apărare și la un proces echitabil, drepturi afirmate atât de Constituția României cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Din această perspectivă se reține că afirmațiile doamnelor judecătorești V. C. și G. B. au fost făcute în contextul unor dezbateri publice ample vizând obligațiile impuse magistraților prin legislația ce reglementează activitatea sistemului judiciar din perspectiva existenței unei anumite implicări, relativ la protejarea acestor informații, a unor persoane din afara sistemului judiciar, care nici nu au legătură cu vreuna din părțile din dosar.

Astfel, nu se poate reține că prin referirile făcute de doamnele judecătorești V. C. și G. B. au fost depășite limitele unei exprimări care trebuie să se raporteze la obligația de rezervă, opiniile exprimate de către acestea, chiar dacă au îmbrăcat forma unor critici, subsumându-se apărării independenței sistemului judiciar.

Prin exprimarea de către doamnele judecătorești V. C. și G. B. a propriilor opinii, argumentate și bazate pe informații concrete, nu s-au creat, în ochii unui observator rezonabil, (persoană de bună-credință, dezinteresată și informată) îndoieli cu privire la probitatea profesională a magistraților care soluționează cauze penale.

Secția de judecătorești apreciază că atitudinea doamnelor judecătorești nu s-a poziționat în afara standardelor de conduită impuse de statutul profesiei. Percepția subiectivă care

se putea desprinde din conținutul articolelor de presă nu este suficientă și concludentă pentru a reține în mod automat o încălcare a normelor deontologice din partea magistraților vizați.

În considerarea celor de mai sus, Secția reține că modul în care doamnele judecătore V. C. și G. B. au înțeles să își exprime propriile opinii cu privire la o chestiune ce a generat dezbateri publice nu se circumscrie actelor ilicite prevăzute în normele invocate din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și, privite din prisma unor observatori rezonabili, externi relației inter-umane configurate în cauză, acestea nu creează percepția unei depășiri a puterii conferite de lege.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, raportate la dispozițiile art. 36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 326/2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret,

**SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE**

Art.1 – Constată că nu există indicii privind încălcarea de către doamnele judecătore V. C. din cadrul Curții de Apel și G.B. din cadrul Tribunalului, a dispozițiilor art. 18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 815/08.09.2005.

Art.2 - Prezenta Hotărâre nr.40/26.01.2016 se comunică doamnelor judecătore V. C. din cadrul Curții de Apel și G.B. din cadrul Tribunalului, Direcției resurse umane și organizare și Inspecției Judiciare.

Dată în București, la data de 26 ianuarie 2016

Președinte,

Judecător

